

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν ἈΘήναις

Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουλίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 27

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

ΑΓΙΟΣ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

— "Ἦμουν μὲ τὴν μητέρα μου εἰς τὰς Ἀποικίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Παῦλος καὶ ἐν ᾧ ἐπέστρεψαμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐναυαγήσαμεν. Ἡ μητέρα μου ἐπνίγη... Ἐγώ... ἤμυρρεσα νὰ σωθῶ, καὶ ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγα χρόνια, ἐπέστρεψα εἰς τὴν Βρετάννην, ὁ πατέρας μου εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν Νάντην καὶ κανεῖς δὲν ἤξευρε τί ἀπέγινε.

Προφανῶς, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ παιδίου τούτου ὑπῆρχε κάποιον μυστήριον, τὸ ὅποιον ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἶχεν ἤδη προαισθανθῆ ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀπέκλειτο εἰς αὐτὸν νὰ το ἐξιγνιάσῃ, ἐτήρησεν ἕως τώρα ἄκραν ἐπιφυλακτικότητα. Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ εἶχεν ἤδη ἀπέλθῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπέστρεψεν ὁ υἱὸς του, καὶ ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης, συγγενὴς ἢ μὴ, ἠγγύει ἀπολύτως πού μετέβη.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ κ. Μιραμπάλ, ἔχεις, παιδί μου, σπουδαίους λόγους νὰ πιστεύῃς ὅτι ὁ πατέρας σου ἦλθεν εἰς "Ἄγιον Φερνάνδον;

— Περὶ αὐτοῦ εἶμαι βεβαίωτος.

— Πόθεν;

— Ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν, γραμμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν πατέρα μου, καὶ σταλεῖσαν ἐξ Ἀγίου Φερνάνδου πρὸς ἓνα φίλον του, τῷ 1879.

— Περὶ ἐργον!.. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλη κομὸπολις μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὴν Βενεζουέλαν... ὁ Ἅγιος Φερνάνδος τοῦ Ἀπούρη...

— "Ὅχι" ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀπὸ τὸν Ἄγιον Φερνάνδον τοῦ Ἀταβάπου καὶ εἶχε τὴν σφραγίδά τοῦ ταχυδρομείου σας μὲ χρονολογίαν 12 Ἀπριλίου 1879.

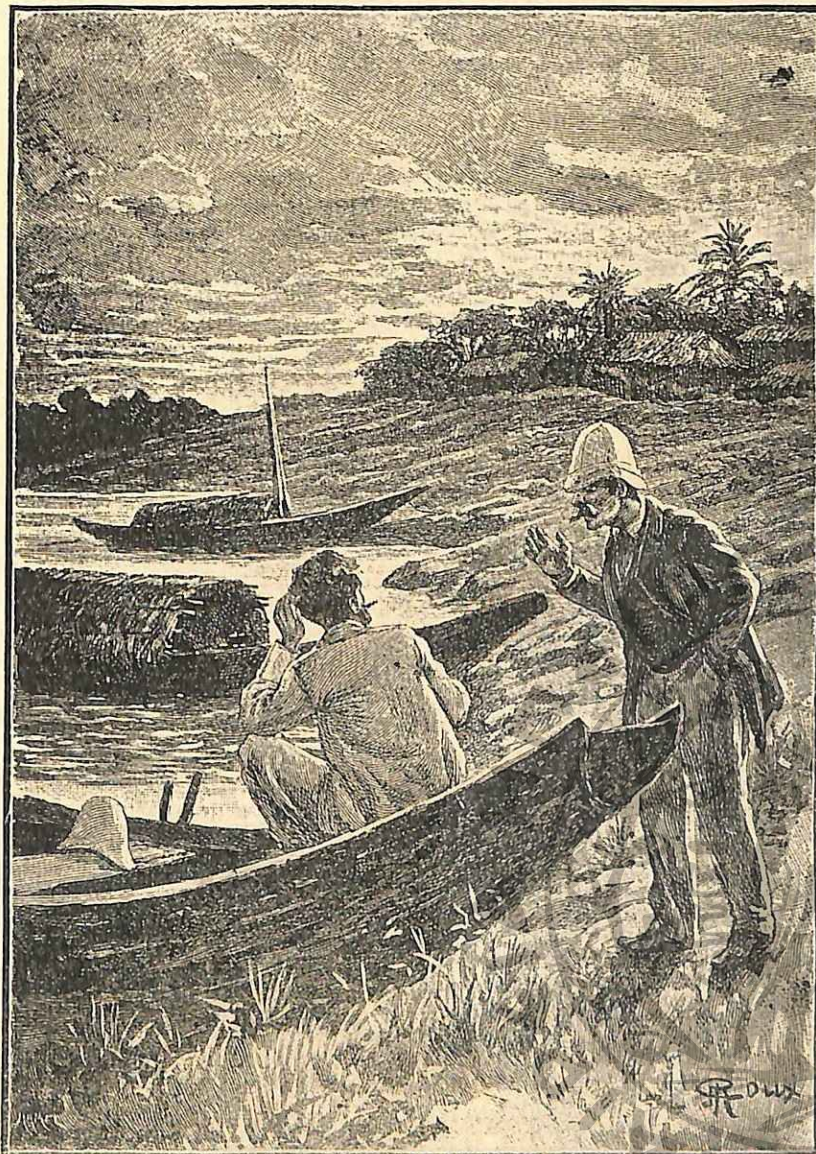
— Μὰ τότε, παιδί μου, διατί δὲν ἐθίσεις ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν σου;

— Διότι... ὁ θεὸς μου καὶ ἐγώ... μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν ἐλάβομεν γνῶσιν

αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ φίλος, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπηυθύνετο, δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὴν ἀνακινῶσῃ εἰς κανένα, καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατόν του μᾶς τὴν ἐστειλεν ἡ οἰκογένειά του... Ὡς δὲν ἐλείπα μακρὰν ὅταν ὁ πατέρας μου ἔφυγε... βέβαια δὲν θὰ το ἐκαμνε.

Ὁ κ. Μιραμπάλ, πολὺ συγκεκινημένος, ἔσυρε τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἠσπᾶσθη μετὰ στοργῆς. Τί ἤμποροῦσεν ἄρα γε νὰ κάμῃ ὑπὲρ τοῦ παιδίου τούτου; ἠρώτα ἑαυτόν. Ἦτο γεγονὸς ἀναντίρρητον ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦλθεν εἰς τὸν Ἄγιον Φερνάνδον, καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν ἐνεθυμείτο τίποτε... ἀπολύτως τίποτε...
— Καὶ εἶμαι βεβαίωτος ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐρισκόμην εἰς Ἄγιον Φερνάνδον, εἶπε πρὸς τὸν Παῦλον.

— Μὰ πῶς συμβαίνει αὐτό; ἀνέκραξε τὸ παιδίον... ὁ πατέρας μου ἐπέρσεν ἀπὸ ἐδῶ... ὅθ' ἔμεινε βέβαια ὀλίγον καιρὸν... καὶ νὰ μὴν ἀφίσῃ κανὲν ἔχγος τῆς διαβάσεώς του...
Καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς, ὡς ἂν ἀφίπτατο καὶ ἡ τελευταία του ἐλπίς...
— Μὴν ἀπελπίεσαι... Παῦλε! εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἀδυνατῶν καὶ αὐτὸς νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του. Ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ἤμπορεῖ

«Κύριε Ἑλλῶν, ἐπιθύρσει, ἤθελα νὰ σας πῶ δύο λόγια.» (Σελ. 215, στ. α'.)

νά ἦλθεν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, χωρὶς νὰ ἔλαβε γνώσιν ὁ κ. Μιραμπάλ... Ἄλλοι πιθανὸν νὰ τον ἐγνώρισαν... ὅθ' ἐξετάσωμεν... ὅθ' ἐρωτήσωμεν... ὅθ' μάθωμεν... Σοῦ ἐπαναλαμβάνω... Παῦλε... ὅτι δὲν πρέπει νὰ πελπίζεσαι.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐσιώπα, πρὸς ἐλπίων τὸν ἀνεψιὸν του, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε: «Τὰ βλέπεις; Καλὰ σου ἔλεγα ἐγώ, πρὶν ξεκινήσωμεν, ὅτι δὲν ὀκνῶμεν τίποτε!»

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, σοῦ λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ πελπίζεσαι, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ κ. Μιραμπάλ. Ὁ ἐξετάσας κ' ἐγώ...

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! ὅτι ἦλθεν ἐδῶ ὁ πατέρας σου, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία... Ἄλλ' ἐταξίδευεν ἀρὰ γε μὲ τὸ ὄνομά του; ὡς συνταγματάρχης Κερμώρ;...

Ναί! ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ υπόθεσις, μολοντὶ δὲν ἐξηγεῖτο διατὶ ὁ συνταγματάρχης θὰ ἐκρυπτε τὸν ὄνομά του καὶ τὸν βαθμὸν του.

— Ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Κερμώρ, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἠθέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἐλευσίαν του εἰς Ἅγιον Φερνάνδον.

— Διὰ ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιραμπάλ.

— Ὁ πατέρας μου ὑπέστη μεγάλη δυστυχία, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, τοῦ ὁποῦ ἡ καρδιά ἐπαλλε σφοδρῶς. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας μου, ἐνόμισεν ὅτι ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον ὁλομόναχος...

— Μὰ δὲν εἶχεν ἐσέ;

— Κ' ἐμὲ ἐπίσης μ' ἐνόμιζε πεθαμένον, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, ἐν ᾧ ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἐμουρμούριζεν εἰς τὴν γωνίαν του.

Ἦτο φανερόν ὅτι ἡ ἀνάκρισις αὐτῇ δὲν τῷ ἤρρεσε κατ' οὐδένα τρόπον. Ἐφάβητο μὴ διαφωτισθῶν μερικὰ σημεῖα ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ λεγομένου ἀνεψιοῦ του, τὰ ὁποῖα ἤθελε πάντοτε νὰ κρατῇ εἰς τὸ σκότος...

Οὔτε ὁ κ. Μιραμπάλ, οὔτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐπέμειναν. Ὅπως δὴποτε, ἄφ' οὗ ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, κατόπι τῶν θλίψεων, ἀνεχώρησε κρυφίως, δὲν ἦτο ὅλως ἀπίθανον νὰ ἠλλάξῃ καὶ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ποτὲ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγῃ ἡ συντετριμμένη ἐκείνη ὑπαρξίς...

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος ἀπεχαιρέτησαν τὸν κ. Μιραμπάλ καὶ ἀπῆλθον περίλυποι καὶ οἱ δύο.

Τὴν ἐπαύριον, τῇ συστάσει τοῦ κ. Μιγκέλ, ὁ Παῦλος ἔλαβε συνέντευξιν μὲ τὸν διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου.

Ἡ Ἐξοχότης του δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τίποτε σχετικὸν πρὸς τὸν πατέρα του. Ἄλλως τε μάλιστα πρὸ πενταετίας εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν κωμόπολιν.

Ὑπεσχέθη ὅμως ἐὺχαρίστως θὰ συνειργάζετο μετὰ τοῦ κ. Μιραμπάλ εἰς τὴν ἐρευναν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ κάμῃ ὁ ὑποχρεωτικὸς γέρον.

Καὶ ἡ δευτέρα ἡμέρα παρήλθε, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ τὸ ζήτημα οὔτε κατὰ ἐν βῆμα. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν το ἐχώνευε... Νὰ ἔλθῃ τόσῳ μακριὰ, νὰ διατρέξῃ τόσους κινδύνους, ἔτσι ἑ-τὰ χαμέναι! Διατὶ νὰ δείξῃ τὸσον ἀσθενῆ χαρακτῆρα καὶ νὰ παρασυρῇ εἰς τοιοῦτον ταξίδιον; Ὅπως δὴποτε ἐφυλάχθη νὰ μὴ παραπονεθῇ σήμερον ἐνώπιον τοῦ Παύλου, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν λύπην του, ἄφ' οὗ τὸν ἔβλεπε τὸσον καταβεβλημένον, τὸσον δυστυχῆ...

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐπεχείρησε νὰ συλλέξῃ πληροφορίας, ἀλλὰ τὰ διαβήματά του ἀπέθισαν ἄγρονα. Καὶ τότε, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Μορίσκην, παρεδόθη εἰς μελαγχολίαν τὸσον βαθύαν, ὥστε ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἤρχισε νὰ φοβῆται. Ὁ φίλος του, ὁ τὸσον φαιδρός, ὁ μιλητικὸς, διαχυτικὸς, μάλιστα ἀπεκρίνετο τώρα εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

— Μὰ τί ἔχεις; τὸν ἠρώτα.

— Τίποτε.

— Τίποτε! Αὐτὸ καμμία φορὰ τὰ λέγει ὅλα... Ὁμολογῶ ὅτι ἡ θέσις τοῦ καί-μένου τοῦ παιδιοῦ εἶνε πολὺ λυπηρά... Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σε κάμνῃ νὰ παραμελῇς καὶ τὴν ἀποστολὴν σου.

— Τὴν ἀποστολὴν μου!

— Φυσικά. Ἐκτὸς ἂν νομίζεις, ὅτι ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας σ' ἔσται-λεν εἰς τὸν Ὀρενόνον πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ!

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Ἐλα, Ἰάκωβε, ἂς ὁμιλήσωμεν σοβαρά... Ὑπόχρησες νὰ σώσῃς τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου...

— Τὸν υἱόν!.. ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν. Τὸν υἱόν!.. Ἄ, Γερμανέ, καλὴ λίτερα νὰ μὴ τον ἔσωζα, ἂν πρόκειται νὰ μὴν εὑρῇ τὸν πατέρα του!..

— Δὲν σ' ἐννοῶ, Ἰάκωβε.

— Διότι ὑπάρχουν πράγματα πού δὲν τα ἐννοεῖς... πού δὲν εἰμπορεῖς νὰ τα ἐννοήσῃς.

— Εὐχαριστῶ!

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ Παῦλος καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης μετέβησαν εἰς τοῦ κυρίου Μιραμπάλ, οὗτος, μετὰ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν, ἤτοιμάζετο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν τῶν κατοίκων τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, προέκυπτεν ὅτι ἕνας ξένος, πρὸ δώδεκα ἐτῶν, εἶχε διαμείνῃ πραγματικῶς εἰς τὴν κωμόπολιν. Ἄλλ' ἦτο ἀρὰ γε Γάλλος; Κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ το διαβεβαιώσῃ ἄλλως τε ὁ ξένος εἶχε, καθὼς φαίνεται, σπουδαίους λόγους νὰ τηρῇ αὐστηρότατον ἱνκὸν.

Εἰς τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν ἐρρίπτετο οὕτως ὀλίγον φῶς... Ὁ Παῦλος τούλα-χιστον ἦτο βέβαιος ἐκ προαισθήματος, ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο ὁ πατὴρ του.

— Καὶ ὅταν αὐτὸς ὁ ταξιδιώτης ἐ-

φυγεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ἠρώ-τησε τὸν κ. Μιραμπάλ, πρὸς ποῖον μέ-ρος διηυθύνθη; Ἠξέυρετε;

— Ναί, παιδί μου... Διηυθύνθη πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἄνω Ὀρενόνου.

— Καὶ ἔκτοτε... καμμία εἰδησις;

— Ὁχι... κανεὶς δὲν ἤξεύρει τί ἀπέ-γινεν.

— Ἰσως θὰ το ἐμάνθανε κανεὶς, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἂν ἔκρινεν ἐρευνᾶς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Θὰ ἦτο πολὺ κινδυνώδης ἐπιχείρη-σις, παρετήρησεν ὁ κ. Μιραμπάλ, καὶ νὰ ἐκτεθῇ κανεὶς ἔτσι, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ βέβαιος... ξεύρω κ' ἐγώ...

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπεδοκίμασε διὰ νέυματος τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Μιραμπάλ.

Ὁ Παῦλος ἐσιώπα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν στάσιν του, ἀπὸ τὴν ἐκφράσιν τοῦ προ-σώπου του, ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλ-μῶν του ἐφανερόνετο ἡ σταθερά του πρῶσις νὰ μὴν ἀκούσῃ κανένα, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδιον, ὅσον κινδυνώ-δες καὶ ἂν θὰ ἦτο, νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδιά του, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Μιραμπάλ, εἶπε μετ' ὀλίγον, σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς, κύριε Ἑλλῶν, δι' ὅσα ἐκάματε... Ἐνας ξένος ἦτο ἐδῶ καθ' ἡν ἐποχὴν, εὗρίσκε-το ὁ πατὴρ μου... Ὁ ξένος αὐτός, ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦτο ὁ συν-ταγματάρχης Κερμώρ, ἔφυγε καὶ διηυ-θύνθη πρὸς τὸν Ἄνω Ὀρενόνον. Λοι-πὸν, ἐκεῖ θὰ ὑπάγω!

— Παῦλε!.. Παῦλε!.. ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁρμῶν πρὸς τὸν ἀνε-ψιὸν του.

— Θὰ ὑπάγω! ἐπανελάθεν ὁ Παῦλος, μὲ τόνον μαρτυροῦντα ἀπόφασιν ἀκρά-δαντον.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν γέροντα:

— Ὑπάρχουν, κύριε Μιραμπάλ, εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόνον τίποτε χωρία, ὅπου νὰ ἡμπορέσω νὰ ὑπάγω καὶ νὰ ζητήσω πληροφορίας;

— Πολλά... ἡ Γουασαπάννα... ἡ Ἐσ-μεράλδα... καὶ ἄλλα ἀκόμη. Νομίζω ὅμως, ἀγαπητό μου παιδί, ὅτι τὰ ἔχῃν τοῦ πατέρα σου θὰ τα εὗρισκες καλλίτερα πέραν τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ... εἰς τὴν Μονὴν τῆς Σάντα-Ζουάνας.

— Ἡκούσαμεν καὶ ἄλλοτε δι' αὐτὸν τὸν Ἱεραποστολικὸν Σταθμὸν. Εἶνε νέος; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλῶν.

— Ἰδρῦθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἀπεκρί-θη ὁ κ. Μιραμπάλ, καὶ ἤκουσα ὅτι εὐ-δοκίμει.

— Εἶνε ἰσπανικὴ ἀποστολή;

— Ναί... τὴν διευθύνει ἕνας ἱεραπό-στολος ἰσπανός, ὁ πάτερ-Ἐσπεράντης.

— Μόλις ἐτοιμασθῶν τὰ τοῦ ταξιδί-ου, θὰ αναχωρήσωμεν διὰ τὴν Σάντα-Ζουά-να, ἐδήλωσεν ὁ Παῦλος.

— Ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε τότε ὁ

γέρον, ὀφείλω νὰ σε προειδοποιήσω ὅτι τὸ ταξίδιον εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον... Δὲν εἶνε μόνον οἱ κόποι καὶ αἱ στερήσεις... εἶνε καὶ οἱ ἰνδοὶ λησταί, οἱ ἄγριοι καὶ σκληροὶ ἐκεῖνοι Κουίβοι, τοὺς ὁποῖους ὁδηγεῖ τώρα ἕνας κατάδικος, δραπετῆς τῆς Καυέννης...

— Τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποῖους διέ-τρεξεν ὁ πατέρας μου, δὲν θὰ διστάσω νὰ διατρέξω κ' ἐγώ, διὰ νὰ τον ἐπανεύρω!

Μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ἡ συνδιά-λεξις ἐτελείωσεν. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἤπελπισ, ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Παύλου εἰς τὴν Γαλλίαν ἐττα ν. Ὅταν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ κ. Μιραμπάλ, οὗτος τῷ παρέστησεν εἰς ὁποῖους καὶ ὁπόσους κινδύνους θὰ ἐξετίθετο ὁ υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, ἔχων ὡς μόνον ὁδηγὸν τὸν γέροντα ἀπόμαχον.

— Ἄν ἔχετε ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ, προ-σέθεσε, προσπαθήσατε, κύριε Ἑλλῶν, νὰ τον ἀποτρέψετε... νὰ μὴ τον ἀφίσετε νὰ ὑπάγῃ...

— Εἶνε ἀδύνατον, κύριε Μιραμπάλ, ἀπεκρίθη ὁ Ἑλλῶν, τὸν γνωρίζω κα-λὰ... εἶνε ἀδύνατον!

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μορίσκην εἰπὲρ ποτε περιφρον-τις, καὶ δὲν ἀπῆντησεν εἰς καμμίαν ἐρώ-τησιν τοῦ φίλου του. Ἰστατο ἀκίνητος, ἄφωνος, σκεπτικὸς, παρατηρῶν τὸν Βαλ-δεξ καὶ τοὺς ναύτας του, οἱ ὁποῖοι προ-ητοιμάζον ἀπέναντι τὴν Γαλλίαν ἐττα ν. διὰ τὸ μακρὸν ταξίδιον... Προφανῶς τὴν διανοίαν τοῦ νέου κατεῖχεν, ἐδασάνι-ζε κάποια ἰδέα ἐπιμόνος.

Ἐβράδυσεν.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ὁ Παῦλος ἡ-τοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ξενοδο-χεῖον.

— Καλὴ σπέρα σας, κύριε Ἑλλῶν, εἶπε.

— Καλὴ σπέρα... Παῦλε... ἀπῆν-τησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ἐσηκώθη ὡς νὰ ἤθελε ἀνακολουθήσῃ τὸν νεαρόν του φίλον.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος ἐξεκίνησε, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη ὀπισθεν τῶν πρώτων οἰκίσκων τοῦ χωρίου.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔμεινεν εἰς τὴν ἀκτὴν, τεταραγμένος, συλλογιζόμενος τὸ διὰ δῆγμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ... Τέλος, οἱ δισταγμοὶ ἐτελείωσαν καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν Μορίσκην.

— Κύριε Ἑλλῶν, ἐπιθύρισε, ἦθελα νὰ σας πῶ δύο λόγια.

Ὁ Ἑλλῶν ἐξῆλθεν ἀμέσως καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Τί με θέλετε, λοχία; ἠρώτησεν.

— Ἄν εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ ὁ-μιλήσετε τοῦ ἀνεψιοῦ μου... πού ἴσως σὰς ἀκούει καλλίτερα... σὰς... καὶ νὰ τον πείσετε νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐκύτταξε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην κατὰ πρόσωπον. Ἐ-πειτα, μετὰ τινα δισταγμὸν, ἀπεκρίθη:

— Δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τον μετα-πέσω... τὸ ἤξεύρετε καλὰ. Ἐγὼ ὅμως ἔκαμα μίαν ἀπόφασιν, καὶ ἂν τὴν ἐγκρί-νετε...

— Τί ἀπόφασιν;

— Νὰ συνοδεύσω τὸν Παῦλον...

— Σεῖς;... νὰ συνοδεύσετε τὸν ἀνε-ψιὸν μου;

— Μὰ δὲν εἶνε ἀνεψιός σας, λοχία!

— Πῶς;... τὸν υἱὸν τοῦ συνταγμα-τάρχου...

— Δὲν εἶνε υἱὸς του, ἀλλὰ κόρη του!... ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 208)

— Μὰ πού νὰ πᾶτε, παιδιὰ μου, μ' αὐτὰ τὰ χιόνια!

— Ἀλλὰ, μαμμά, ὁ μπάρμπα-Σταῦρος δὲν ἦλθεν οὔτε τὴν Κυριακὴν, κ' αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔλειψε! δὲν ἐνούμεσαι καὶ προ-πέρυσι πού ἔκαμε χιόνι, αὐτὸς ἦλθε! φο-βούμεθα μὴν ἀρρώστησεν ὁ καίμενος.

— Ἀῦριον λοιπόν, ἂν παύσῃ τὸ χιόνι, πιάνομε ἐν ἀμάξῃ καὶ πηγαίνομε μαζί.

Τὴν ἐπομένην αἱ νιφάδες εἶχον παύ-σῃ ἀνάμεσα εἰς τὰ θοὰ τοῦ οὐρανοῦ σύννεφα, ὡς ἀπὸ πυκνῆς δόνης ἐφαίνετο ὁ ἥλιος ἀνατείλων μὲ δειλίαν, ἀλλ' ἀρ-γότερα, προχωρῶν ὁλον, ἐγλύκανε τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἐχαιρέτισε μὲ τὰς χρυ-σᾶς ἀκτῖνάς του τὴν εἰς μίαν νύκτα γη-ράσασαν κατάλευκον πόλιν τῶν Ἀθη-νῶν, καὶ ἔστειλε τὸ θάλπος του νὰ ἐπι-σκεφθῇ τὰς χιονοσκεπῆς στέγας τῶν οἰ-κιῶν τῆς καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν αὐθάδη χιόνα εἰς νερόν, ὅπου καὶ ἂν τὴν εὑρῇ.

Ἐκράτησε λοιπὸν τὸν λόγον τῆς ἡ κυρία Ἀθηνᾶ, καὶ παραλαβούσα τὸ ἀ-πόγευμα τὴν Κλειῶ καὶ τὴν Ἀγλαίαν, ἐπορεύθη ἐφ' ἀμάξης εἰς τοὺς Ἀμπελο-κήπους. Ὅταν ἐσταμάτησαν εἰς τὴν θύ-ραν τοῦ μπαρπα-Σταύρου, κανεὶς δὲν ἐ-βγῆκε νὰ τοὺς προῦπαντήσῃ ὡς ἄλλοτε, καὶ μόνον ὁ πιστὸς τοῦ φύλαξ, ὁ Κέρ-βερος, ἕνα μανδρόσχυλο ὡς ἐκεῖ, πᾶν, τὰς ἐπλησίασε μετ' ἐνδείξεων ἀγάτης.

Ἐπροχώρησαν, πατοῦσαι ἐπὶ τῆς ἀνα-λυομένης χιόνος πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ μπαρπα-Σταύρου, ἀλλ' οὐδεμία φωνή. Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κλινὴν, καὶ ἄμα τὰς εἶδεν ἔκαμε νὰ προσηκωθῇ, ἀλλὰ πού δυνάμεις!

Ἦτο κατάκοιτος ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ὡς τὸ ἐμάντευσαν ἡ Κλειῶ καὶ ἡ Ἀγλα-ῖα, καὶ δὲν εἶχε κανένα νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα ποτήρι νερό.

— Τί κάνεις, μπάρμπα-Σταῦρο, ἐφώνα

ξαν μὲ μίαν φωνὴν μήτηρ καὶ θυγατέρες. Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἠθέλησε νὰ ὁ-μιλήσῃ, ἀλλὰ τὸν ἐπνίξεν ὁ βῆξ.

— Τί νὰ κάμω! κατῶρθωσε νὰ εἴπῃ μὲ φωνὴν βραχνήν· τρεῖς ἡμέρας κοίτο-μαι καὶ δὲν ἐφάνη ἄνθρωπος ἀπ' ἐδῶ.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐπεριτριγύρισαν συγ-κεκινημέναι τὸν ἀσθενῆ, ἐνῶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἀνεσῆκωσε τὸ σκέπασμά του διὰ νὰ τον σκεπᾶσθαι καλλίτερον.

— Ἐνα ποτήρι νερό δὲν ἔχω ποιὸς νὰ μου δώσῃ, ἐξηκολούθησε, καὶ ὁ βῆ-χας μὲ πνίγει καὶ ἡ θερμὴ δὲν με παρα-τᾷ.

— Καὶ πῶς ἐκρύωσες, μπάρμπα-Σταῦρο; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, κυρία Ἀθηνᾶ, προ-χθὲς ἐξύπνησα τὰ ξημερώματα... Ἐρ-ριχνε μιά πάχνη!... Ἐπῆρα ταῖς ψά-θαις νὰ σκεπᾶσω κάτι λεμονιάς πού ἔχω-νὰ μὴ μοῦ ταις κάψῃ... Ἰδρωμένος καὶ ἡμουνά, ἔμεινα τὸσον ὥρα 'ς ἐ-κεῖνο τὸν τούρτουρα... Πολὺ θέλει ὁ ἄνθρωπος; ἀργεῖ νὰ κρυώσῃ τάχα;...

Καὶ ἐπανεπέσεν εἰς τὸ στρώμα του καταβεβλημένος.

Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ εἶδεν ὅτι ὁ δυστυ-χὴς ἄνθρωπος εἶχε πολὺ ἐξασθενήσῃ εἰς τὸσον ὀλίγας ἡμέρας.

— Μπάρμπα-Σταῦρο, τῷ λέγει, θὰ στεῖλω τὰ κορίτσια μὲ τ' ἀμάξι μέσα νὰ φέρουν τὸν ἱατρόν μας, καὶ νὰ ποῦν εἰς τὸ σπῖτι νὰ φωνάξουν μιά γυναῖκα, πού κά-θεται ἐκεῖ κοντὰ καὶ γνωρίζει νὰ περιποι-ῇται ἀρρώστους, νὰ τὴν φέρουν. Ὡς πού νὰ γυρίσουν, θὰ σοῦ κρατήσω ἐγὼ σύν-τροφιά.

Ἄμα ἤκουσαν αἱ δύο ἀδελφαὶ τὰ λό-για ταῦτα, ἐνόησαν ὅτι δὲν ἦτο καλὰ ὁ μπάρμπα-Σταῦρος.

— Μαμμά, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἡ Ἀ-γλαῖα, ἂς πᾶν μόνη ἡ Κλειῶ... νὰ μεί-νω καὶ ἐγὼ μαζὶ σου.

— Ὁχι, μαμμά, νὰ πᾶν ἡ Ἀγλαῖα πού τα καταφέρνει καλλίτερα, καὶ μένω ἐγὼ.

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἔρριπεν ἐν βλέμ-μα πλήρες τρυφερότητος εἰς

— Βλέπεις, μπάρμπα-Σταύρο, λέγει ή κυρία Άθηνά, ενώ εκείνοι οι όφθαλμοί έπληρώθησαν από δάκρυα, βλέπεις ότι τα παιδιά μου με διορθώνουν; Και έχουν δίκαιον; πρέπει να έλθης εις το σπίτι μας να σε περιποιηθώμεν όπως πρέπει, διότι έχεις τρείς ήμέρας χωρίς ιατρών και κατεβλήθης.

Ο μπάρμπα-Σταύρος ήθέλησε να άν τιτεινή, άλλ' έλαβον πλέον θάρρος αι δύο κορασιδες. Ήδύνατο ν' άντισταθί ποτέ εις αυτάς; Το άπήλουν εκείναι, ήσθάνετο δε και τον έαυτόν του ο δυστυχής άνθρωπος εις κακήν κατάστασιν και καταβαλών όλας του τας δυνάμεις ήγέρθη της κλίνης.

Μέχρις ου έτοιμασθή ο μπάρμπα-Σταύρος, ή κυρία Άθηνά έξήλθε προς σιγμήν του δωματίου, και έναγκαλισθεισα τας δύο της θυγατέρας τας έρίλει, ενώ εκείναι την ηύχαρίστου καταφιλούσαι αυτήν, διότι ένέδωκεν εις την παράκλησίν των. Ούτως έναγκαλισμένας τας έπρόλαβεν ο μπάρμπα-Σταύρος, έξερχόμενος του δωματίου του.

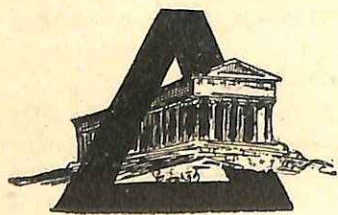
— Θεέ μου, είπε, χάρισε όλην την εύτυχίαν του ουρανού και όλην την χαράν της γής εις τας τρείς αυτάς άγγελικάς ψυχάς.

(Έπειτα συνέχεια)

ΚΑΛΙΒΟΥΔΟΙ ΠΟΛΥΑΣΧΟΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΕΓΑ ΖΗΤΗΜΑ

Άγαπητοί μου,

ην ήξεύρω άν έφθασε μέχρι της ακοής σας. — υποθέτω πάντοτε, ότι δεν άναγινώσκετε έφημερίδας, ή τουλάχιστον την σοβαράν των άρθρογραφίαν, — ότι κατ' αυτάς συζητείται το ζήτημα των Έξετάσεων. Ώφελουν ή βλέπουν; Και άν βλέπουν πραγματικώς, όπως μερικοί παιδαγωγοί νομίζουν, το καλλίτερον δεν είνε να καταργηθούν άπαξ δια παντός, και τα Σχολεία να μη κάμνουν πλέον έτησίας έξετάσεις, και να λείψη αυτή ή μεγάλη φασαρία, προπάντων δε τα βραβεΐα και οι βαθμοί;

Μέγα ζήτημα πραγματικώς! και έξ εκείνων, δια τα όποια δεν είμπορεί κανείς να αποφανθί, άμέσως και άδιστάκτως. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, μεγάλη ειδικότης, πολλή σκέψις και ακριβές ζύγισμα των υπέρ και των κατά, δια να σχηματίσθη κανείς μίαν γνώμην και δια να είπη μετά πεποιθήσεως «Αυτό είνε το καλλί-

τερον!» Φαίνεται ότι την έχει αυτήν την ειδικότητα και ότι κατέβαλε την άπαιτούμένην προσοχήν και σκέψιν ή κυρία Καλλιόρρη Παρρέν, ή διευθύντρια της «Έφημερίδος των Κυριών», — μία των διαπρεπεστέρων Έλληνίδων υπό έποψιν μόρφώσεως, καλάρου και δραστηριότητος, — ή όποια έκηρύχθη έσχάτως κατ' των έξετάσεων, και όχι μόνον προτείνει και συμβουλεύει την κατάργησιν των, αλλά και ήρχισε να εργάζεται δια να την επιτύχη.

Κατά την κυρίαν Παρρέν, — και όπως σάς είπα, μερικοί παιδαγωγοί έχουν την ιδίαν γνώμην, — αι έξετάσεις δεν είνε τίποτε άλλο παρά μία άσκοπος και θλαβερά επίδειξις, πολύ βαρυνιστική και δια τα παιδιά και δια τους διδασκάλους και δια τους γονείς ακόμη. ή όποια πρέπει επί τέλους να λείψη, δια να εύρουν όλοι την ήσυχίαν των!

Κ' έμέ κάποτε, πρό πολλών έτών, με άπησχόλησε το ζήτημα των έξετάσεων, και μάλιστα έδημοσίευσά έν άρθρον με το ίδιον συμπέρασμα. "Ελεγα τότε, ότι με το φάσμα των έξετάσεων αιωνίως έμπρός του, ο μαθητής δεν έχει την έλευθερίαν να μάθη δια να μάθη, και καταντ' να μελετ' μόνον δια να δώσῃ έξετάσεις, — μόνον προς το θεαθήναι ή μάλλον προς το άκουσθηναι. Δια τοϋτο, μετά τας έξετάσεις, πολλοί πετούν τα βιβλία των και δεν τα άνοίγουν πλέον ποτέ. Νομίζουν έτσι ότι όλος ο σκοπός της παιδείας και της μελέτης, είνε να πάρουν το βραβεΐον ή ένα καλόν βαθμόν, και έπειτα τίποτε. Έπομένως δεν μανθάνουν ήσύχως, άνέτως, άσφαλώς, αι δε γνώσεις, τας όποιās προσπαθούν να συσσωρεύσουν εις το δυστυχισμένον των κεφάλι τας τελευταίας ήμέρας τας πρό των έξετάσεων, φεύγουν άμέσως μόλις δοθούν αι έξετάσεις, και το δυστυχισμένον κεφάλι, το κατάκοπον, άπομένει σχεδόν άδειανόν. Και άν αυτό συμβαίνει με τους έπιμελεστέρους, άς φαντασθί κανείς τί παθαίνουν οι άμελέστεροι! Κι' άν κατ' αυτόν τον τρόπον άδικούνται και οι εύφύστεροι, φαντασθήτε την πανωλεθρίαν των άφυστέρων! ... Έπειτα, αι έξετάσεις, οι διαγωνισμοί και τα βραβεΐα θεωρούνται έπιβλαβή και δι' άλλον λόγον: Έπάρχουν παιδιά περισσότερον προικισμένα από την φύσιν, και άλλα όλιγώτερον. Τα πρώτα κοπιάζουν όλίγον και διαπρέπουν πολύ: τα δεύτερα, άν είνε φιλότιμα, είμπορεί να πεθαίνουν εις την μελέτην, αλλά να μη πάρουν ούτε ένα καλόν. Αυτό δεν είνε μία άδικία, και άν υποτεθί ακόμη ότι δεν γίνεται καμμία άλλη εις την άνονην των βραβεΐων και των βαθμών; Πταίει ένα παιδί άν το ήδίκησεν ή φύσις, και πρέπει να πεθάνη, να σκάσῃ από την μελέτην, δια να φθάσῃ τους εύφυστέρους συμμαθητάς του; Κι' άν δεν το κατορ-

θώσῃ, να σκάσῃ έπειτα από το κακόν του; "Ωστε λοιπόν άς καταργηθούν αι έξετάσεις, άς λείψῃ το φέθτρον, ο μπαμπούλας της δημοσίας δοκιμασίας, και άς μείνουν έλεύθερα τα παιδιά να μελετούν δια να μάθουν, δια να ποικτήσουν γνώσεις, δια να βελτιωθούν ...

Άλλά σταθίτε! Σας είπα ότι το ζήτημα δεν λύεται έτσι εύκολα. Και άν ή κατάργησις των έξετάσεων βλάψῃ περισσότερον; .. Δεν λέγουν, δύο κακῶν προκειμένων το μη χείρον βέλτιστον; Και άν αι έξετάσεις είνε αναγκαίον κακόν; Και άν οι άμελείς, οι άκηροί, οι άφιλότιμοι, — έστω και εύφεις άν είνε, — τρίψουν τα χεράκια από χαράν και δεν άνοίξουν πλέον βιβλίον; .. Κι' άν λείψῃ ή άμιλλα μεταξύ των συμμαθητών, ή εύγενής άμιλλα, εις την όποιαν τόσα καλά άποτελέσματα φεΐλονται; Και άν οι καλοί με τους κακούς γίνουν ένα, και δεν ύπάρχῃ πλέον διάκρισις και βαθμός; Πολλοί καλοί δεν θ' έγίνοντο τότε κακοί άν αυτό τοίς έφαινετο εύκολώτερον;

Εις τας έρωτήσεις αυτάς οι πολεμοῦντες τας έξετάσεις, άπαντούν καθοριστικώς. Άπαντούν, ότι άμα λείψουν αι έξετάσεις, θάλλαξῃ το σύστημα όλον. Εις τους μαθητάς θ' έμπνευσθί ο πόθος τοϋ μαθάνειν, και τότε ή ικανοποίησις του θ' είνε δι' αυτούς μία άνάγκη έστω ερική, ή όποια δεν θ' άπαιτῇ ούτε βαθμούς ούτε άμοιβάς. "Οταν διψῇ κανείς και πίνη νερόν, πέρνει κανένα εύσημον; "Οταν πεινά και τρώγῃ, πέρνει κανένα βραβεΐον; "Οχι βέβαια! Έτσι και όταν ποθῇ να μάθῃ, και μελετῇ. Θά μου είπητε, ότι ύπάρχουν πολλά παιδιά, τα όποια δεν πέρνουν το ιατρικόν των, παρά άφ' ου τοίς υποσχεθί κανείς έν φιλοδώρημα. Να! άλλα τα παιδιά αυτά δεν γνωρίζουν την αξίαν, την ανάγκην, την ώφέλειαν τοϋ ιατρικοϋ. Άν την ήξευραν, δεν θ' άπερναν χωρίς άμοιβήν; Κι' άν έπέθοντο τα παιδιά ότι είνε ανάγκη και ώφέλεια να μανθάνουν, θ' έχρηάζοντο βραβεΐα δια να μελετούν; Άλλως τε μήν λησμονείτε ότι ύπάρχουν και ιατρικά εύχάριστα εις την γεύσιν. ...

Τελος πάντων, μέγα το ζήτημα και δύσκολον. Εγώ τουλάχιστον δεν θ' έτολμούσα να αποφανθώ, δεν θ' έσπευδα να συμφωνήσω ούτε με τους μὲν ούτε με τους δε. Όπωςδήποτε, έπιθυμούσα πολύ νακούσω την γνώμην των νεαρών μας φίλων. Αυτοί τί λέγουν; Νομίζουν, ότι πρέπει να διατηρηθί το καθεστώς; Και δια ποίους λόγους νομίζουν τοϋτο ή έκείνο;

Θάναγνώσω με μεγάλην μου εύχαρίστησιν όσας έπιστολάς λάβω περί τοϋ ζητήματος τοϋτου, και μάλιστα θ' ας άνακοινώσω και εις την κυρίαν Παρρέν.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΝΕΥΤΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πώς έταξείδευαν τον παλαιόν καιρόν. — Άναμονή άνυπόμονος. — Η άπρόοπτος εμφάνισις τοϋ Ίωβήνου.

Τον παλαιόν καιρόν, όταν οι ταξείδι-ώται δεν είχαν άλλα μέσα μεταφοράς παρά τους πόδας των ίππων των ή τους ιδικούς των, πόλεις και χωρία έχωρίζοντο συνήθως από μεγάλα διαστήματα. Ο ταξείδιώτης έπρεπε να κοιμηθί πολλάς νύκτας υπό τα άστρα, χωρίς να συναντήσῃ κανέν από τα Μοναστήρια έκείνα, τα συντηρούμενα υπό των πλουσίων άρχόντων, και ύποχρεωμένα, κατ' παράδοσιν, να παρέχουν άσυλον εις τους διαβάτας.

Έκτός των κελλίων των μοναχών, της εκκλησίας και της κατοικίας τοϋ Ήγουμένου, τα Μοναστήρια αυτά είχαν και τον ξενοδόχον των, όπου κατέλυον οι διερχόμενοι ταξείδιώται, έκαστος με την σειράν του και αναλόγως της κοινωνικής του περιωπής. Ουτοι εύρισκον έδω, όχι μόνον φαγητόν και κλίνην, αλλά και πολυτίμους οδηγίας δια τον σταθμόν της έπαύριον, αι όποiai πιθανόν να τοις έλειπαν, ένεκα άγνοίας τοϋ τόπου ή των τυχόν διαδραματισθέντων έν αυτῷ γεγονότων, διότι τότε ούτε τηλεγράφος ύπήρχεν ούτε καν έφημερίδες έξεδίδοντο.

Άν οι καλόγηροι έφιλοξένουν έγκαρδίως και τον πλέον άσημαντον ταξείδιώτην, φαντασθήτε τί εγίνετο όσάκις διήρχετο από το Μοναστήριον κανείς εύεργέτης του, ή άλλος τις άρχων μέγας και ισχυρός! Τας περισσότερας φορές, ή έπίσκεψις των τοιούτων άνηγγέλλετο πολλάς ήμέρας προτήτερα, τοϋτο δε ήτο εύγενές και φρόνιμον, διότι είχαν μαζί των μεγάλην συνοδίαν έξ άνδρών και ίππων, και δεν έπρεπε το Μοναστήριον να εύρεθί άπροετοίμαστον. Άλλοι πάλιν διήρχοντο από ώρισμένα Μοναστήρια εις ώρισμένας έποχάς, ο Ήγούμενος το ήξευρε και προητοιμάζετο, ήρκει δε τότε ένας άγγελιαφόρος να τρέξῃ εις το Μοναστήριον όλίγας ώρας πρό των ύψηλών ξένων, δια να τελειώσουν όλοι αι προετοιμασίαι της ύποδοχής.

Άναμονή τοιούτου είδους ήτο τακτική κάθε χρόνον, κατ' το δεύτερον δεκαπενθήμερον τοϋ Μαΐου, εις το Μοναστήριον της Βουλβόννης, κείμενον εις την ώραιαν πεδιάδα της Μαζέρης, της όποιās τον όρίζοντα σχηματίζει ή όροσειρά των Πυρηνάων. Με τας πρώτας καλοκαιρινάς ήμέρας, ο κυρίαρχος τοϋ τόπου, ο ύποκόμης Ίωάννης της Ναρθόννης, άφινε την πόλιν του και έγκαθίστατο εις τινα των όρειών του πύργων. Σταθμός τοϋ ταξείδιου τοϋ ήτο το Μοναστήριον της Βουλβόννης, από δέκα ήδη έτών, ά-

πότου δηλαδή πυρκαϊά είχε καταστρέψῃ την έν Μαζέρη έπαυλίν του, ή όποια επί πολύν χρόνον ήτο ή εύνοουμένη του κατοικία.

Το έτος έκείνο, από δέκα ήδη ήμερών τα πάντα ήσαν έτοιμα εις το Μοναστήριον, αλλά κανείς άγγελιαφόρος δεν ήρχετο να άναγγείλῃ την προσεχί άφιξιν τοϋ Αϋθέντου. Πολλάκις ήδη είχαν άναγκασθί να χρησιμοποιήσουν τα κρέατα, τους ίχθους και τα γλυκίσματα, τα όποια δεν ήτο δυνατόν να διατηρηθούν περισσότερον. Κάθε πρωί οι κυνηγοί άπήρχοντο εκ νέου εις το δάσος, και πολλοί καλόγηροι έπήγαιναν να ψαρεύσουν έστ' ο τ ρ ο φ ε ς εις τον Σάλατον και εις τον Έρσον, τους δύο ώραίους ποταμίους της Μαζέρης. Κάθε βράδυ, όταν πᾶσα έλπίς άνεβάλλετο κατ' άνάγκην δια την έπαύριον, ο Ήγούμενος της Βουλβόννης, ο δόν Όνοράτος, έπεθεώρει λεπτομερώς τα δωμάτια τοϋ ξενοῦ, υπό την πρόφασιν μὲν ότι ήθελε να βεβαιωθί άν ήσαν σιγουρισμένα εις την έντέλειαν, αλλά πραγματικώς δια να διασκεδάσῃ όλίγον την άνυπομονήσιν του.

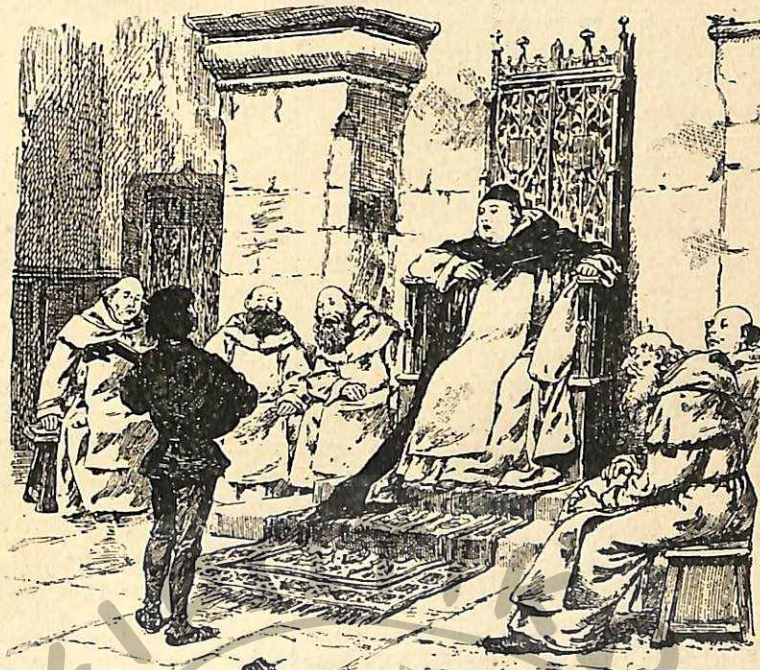
Διασχίζων την αίθουσαν της ύποδοχής, έπιστρωμένη με τα ώραιότερα ύφασματα τοϋ Μοναστηρίου, ο δόν Όνοράτος, είπε την έσπεραν έκείνην προς τον νεαρόν μοναχόν, ο όποιος τον συνώδεε:

— Εύρεις τί φοβούμαι, άδελφέ Ίούδα; .. μήπως αυτή ή βραδύτης προοιωνίζει τίποτε κακόν... Ο Αϋθέντης μας ύπήρξε τόσον κακότηχος εις όλην του την ζωήν!

— Κακότηχος! ένας τόσο μεγάλος Αϋθέντης! έπιθύρσειν ο μοναχός Ίούδας.

— Και γιατί όχι; άπεκρίθη ο δόν Όνοράτος και εις τας άνωτέρας ακόμη κοινωνικάς τάξεις, εύρίσκονται άνθρωποι που δεν τοις έπιτυγχάνει τίποτε, και ένας από αυτούς είνε ο ύποκόμης Ίωάννης ... Το μελαγχολικόν του πρόσωπον πενθεϊ, νομίζεις, δι' όλας τας καταδρομάς της τύχης, και μόνον εις τα δύο του παιδιά στηρίζει τώρα όλας του τας έλ-

πίδας. Και ίσα - ίσα γι' αυτά φοβούμαι εγώ, δια τον κύριον Γάστωνα, και δια την δεσποινίδα Έρμάνην. Μήπως είνε κανένα από αυτά άρρωστο; Ο Θεός να τα φυλάγῃ! .. Τί εύμορφα και τί εύγενικά παιδιά! .. Ξεύρεις, όταν ήταν μικρά, πριν ακόμη έλθῃς σύ, άδελφέ Ίούδα, τα είχα και τα δύο εις το Μοναστήρι. Είχαν καταφύγη έδω, όταν έκᾷ ή έπαυλις της Μαζέρης, — έχεις ιδί τα έρείπια της έκεί κάτω, — με την εύγενή των μητέρα, την δέσποιναν Μαρίαν της Αύρηλίας, που άπέθανεν ύστερ' από όλίγους μήνας. Τί ύψηλή τιμή δια την Μονήν μας, να χρησιμεύσῃ ως άσυλον εις μίαν τόσον μεγάλην πριγκίπισσαν, άδελφήν τοϋ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως μας Λουδοβίκου

«Ε, Ίωβήνε! τί γυρεύεις να μας ψάλῃς; ήρώτησεν ο Ήγούμενος.»

τοϋ Δωδεκάτου, που ο Θεός να τον πολυχρονίξῃ! .. Αλήθεια, ήτο έποχή λύπης δι' ήμᾶς, που την είδαμεν να περάσῃ από την ζωήν εις τον θάνατον. Όμως, δεν έχεις ιδέαν, άδελφέ Ίούδα, τί χάραν διέχυνεν όλο το Μοναστήρι, ή παρουσία των δύο εκείνων παιδιών, των δύο μικρών άγγέλων! .. Οι σοβαρότεροι μοναχοί τα ένανούριζαν με ψαλμωδίας, οι νεώτεροι έλησμονούσαν την ώραν της προσευχής, δια να τα ύπηρετούν εις τα παιγνίδια των και περισσότερον άπ' όλους ο Ίωβήνος, ακολουθός από τότε τοϋ μικροϋ του κυρίου, τοϋ Γάστωνα.

— Δια ποίον μου λέγατε, Αιδεσιμώτατε πάτερ; ήρώτησεν ο άδελφός Ίούδας, δια τον μικρόν έκείνον τροβαδούρον με την κιθάραν, δια το μελαγχολικόν παιδί με την έξυπνην φυσιογνωμίαν, που ήλ-

θεν εις τὸ Μοναστήρι πρὸ τριῶν ἐβδομάδων καὶ ἔμεινε μίαν ὥραν ;

— Ναι, ναι, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰωδῆνός μου, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ὀνοράτος, ἡ κατηφὴς μορφὴ τοῦ ὁποίου ἐφωτίσθη ἔξωθεν ὑπὸ μειδιάματος Εἰμπορῶ νά τον λέγω Ἰωδῆνόν μου, διότι τον εἶχα μαθητήν. Ὡ, ἂν ἠκολούθει τὰς συμβουλὰς μου, σήμε-
ρα θὰ ἦτο δόκιμος εἰς τὴν Μονήν, καὶ ἀργότερα θὰ περιεποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ τάγμα μας. Τώρα ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὸν κύριον Γάστωνα, ὁ ὁποῖος ἐξ ἄλλου δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτόν, καὶ τον ἀγαπᾷ ὡς ὁμογά-
λακτον ἀδελφόν του, μολονότι ὁ Ἰωδῆ-
νος εἶνε ὀλίγη χρονία μεγαλῆτερός του· εἶνε ὅμως υἱὸς τῆς παραμάνας του.

— Ἀλήθεια εἶνε ἐκεῖνον ποῦ ἤκουσα νὰ λέγουν, ἠρώτησεν ὁ ἀδελφὸς Ἰούδας, ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς Ἰωδῆνος, εἰς τὴν πυρκαϊάν τῆς ἐπαύλειος τῆς Μαζέρης, ἔσωσε τὸν κύριον Γάστωνα ;

— Ἀληθέςτατον ! Καὶ δὲν ἦτο τότε ἀκόμη οὕτε ὀκτὼ χρόνων. Ἀρπαξὲ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν κούνια του, καὶ τὸ ἔφε-
ρεν εἰς τὸ Μοναστήρι. Ἀκόμη ἔχει εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὸ δεξιὸ χέρι τὰ σημάδια τῶν ἐγκαυμάτων, ποῦ ἔλαβεν εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην. Ἀλλά, διὰ νὰ ἐπι-
στρέψωμεν εἰς τὸ παρόν, ὅταν ὁ Ἰωδῆ-
νος ἐπέρασεν ἀπὸ ἐδῶ πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, ἐπήγαγεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου . . . καμμίαν δεκαριά λεῦγες ἀπὸ ἐδῶ, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πυρη-
ναίων . . . νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὰς προε-
τοιμασίας διὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τῶν κυ-
ρίων του. Ὁ κύριος Γάστων ἦτο πολὺ
δυσηρεστημένος διὰ τὸν ὀλιγοήμερον αὐ-
τὸν χωρισμόν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ
Ἰωδῆνος θὰ λυπηταὶ πολὺ διὰ τὴν βρα-
δύτητα . . .

Ἐξάφνα, ἓνα ζωηρότατον παιδικὸν
πρόσωπον ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ
τάπητος, ὁ ὁποῖος ἐκέπαζε τὴν θύραν,
καὶ μία φωνὴ εἶπεν :

— Ὁχι, Αἰδουσιώτατε πάτερ, ὁ Ἰω-
δῆνος δὲν λυπεῖται πιά διὰ τὴν βραδύ-
τητα τῶν κυρίων του, οἱ ὁποῖοι φθάνουν
εἰς τὸ Μοναστήρι αὐριον περὶ ὥραν ἑκτὴν
τῆς ἡμέρας, δηλαδή κατὰ τὸ μεσημέρι.

— Μπᾶ ! σὺ εἶσαι Ἰωδῆνης ; ἀνέκρα-
ξεν ὁ δὸν Ὀνοράτος. Καὶ ποῦ τὸ ἤξεύ-
ρεις ; . . . Καὶ πῶς εὐρέθης ἐδῶ ; Κάθῃ
ἄλλον ἐπερίμενα . . . Πουλί λοιπὸν ἔγι-
νες ἐσύ ;

— Τὰ πτερὰ μου λείπουν, ἀλλ' ὅχι
καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ πηγαίνω μακριὰ καὶ
γρήγορα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωδῆνος, ἀσπα-
σθεὶς μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ Ἰ-
γουμένου. Νὰ εἴσθῃ ὅμως βέβαιος, Αἰ-
δουσιώτατε, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς εἰδή-
σεώς μου. Τὴν ἔμαθα ἀπὸ ἓνα τῶν ἐμ-
πίστων μου, καὶ ἔσπευσα ἀμέσως νὰ ἐπι-
στρέψω εἰς τὴν Βουλβόννην ὀλίγας ὥρας
πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν κυρίων μου, διὰ

νά σας ἀνακοινώσω ἓνα μεγάλον μυστι-
κόν, καὶ διὰ νὰ ζητήσω τὴν πατρικὴν
σας βοήθειαν πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνὸς σχε-
δίου κρυφοῦ.

Διὰ τοὺς περιωρισμένους ἀνθρώπους,
ὅπως οἱ μοναχοί, καὶ ἡ παραμικρὰ νέα
εἰδησις εἶνε δεκτὴ εὐγνωμόνως, ὡς ἐλεη-
μοσύνη. Ἡ ἀναγγελία περὶ μεγάλου μυσ-
τικικοῦ ἀνεθέρμανε τὴν φαντασίαν τοῦ
ἀγαθοῦ Ἰγουμένου, ὁ ὁποῖος εἶπε μει-
διῶν :

— Μικρὲ μου φίλε Ἰωδῆνε, ἄκου ποῦ
κτυπᾷ ὁ κώδων τοῦ γεύματος. Πήγαίνε
τώρα εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ καλὴν ὄρε-
ξιν. Ἐπειτὰ ὁ ἀδελφὸς Ἰούδας θὰ σε εἰ-
σαγάγῃ εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, ἀλλ' ὑπὸ
τὸν ὅρον νὰ μου διηγηθῇς τὴν ὑπόθεσιν
μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Ἄν πρόκειται,
ὅπως ὑποθέτω, νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Αὐ-
θέντην μας διὰ νὰ σου συγχωρήσῃ κα-
νένα σφάλμα, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ
κάμω πρὸς χάριν σου εὐχαρίστως.

Ὁ Ἰωδῆνος ἀνεσκήρτησε, διαμκρυ-
ρόμενος ἐνδομύχως κατὰ τῆς ὑπονοίας
τοῦ Ἰγουμένου· ἀλλ' ὑπεκλίθη ἐνώπιόν
του τόσο βαθέως, ὥστε τὸ πτερὸν τοῦ
πυλιδίου τοῦ ἔψαυσε τὰς πλάκας τοῦ θα-
πέδου. Μετέβη κατόπιν εἰς τὸ ἐστιατό-
ριον τῆς Μονῆς, συλλογιζόμενος μὲ ποῖον
τρόπον ἤμποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν
ἡγεμονίαν τοῦ Ἰγουμένου, — πρᾶγμα
κάπως δύσκολον, διότι ὁ ἀγαθὸς δὸν Ὀ-
νοράτος ἦτο φύσει διαχυτικός καὶ μᾶλλον
φλύαρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τροβαδούρος χωρὶς νὰ θέλῃ — Ὁ ἀπό-
λογος τοῦ Ἰωδῆνου. — Μὲ τὴν μέσον κά-
μνει τις βωδοὺς τοὺς ἐπιρρεπεῖς πρὸς
τὴν ἀκριτομυθίαν.

Ὅταν ὁ Ἰωδῆνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἡ-
γουμενεῖον, ἀκολούθων τὸν ἀδελφὸν Ἰού-
δαν, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ βᾶ-
θους τοῦ θαλάμου τούτου, ἔπου ὁ δὸν
Ὀνοράτος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς γλυπτῆς
του καθέδρας, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τι-
νων γηραιῶν μοναχῶν, καθημένων ἐπὶ
σκαμνίων, — ἐστάθη μὲ συστολὴν περὶ
τὴν θύραν, ἀκίνητος ὡς στρατιώτης εἰς
παράταξιν.

— Προχώρησε λοιπὸν, Ἰωδῆνε, τοῦ
ἐφώναξεν ὁ Ἰγουμένος. Οἱ πατέρες θὰ
εὐχαριστηθοῦν ὅσον κ' ἐγὼ νὰ σε ἀκού-
σουν. Διατί στέκεσαι παράμερα ;

Ὁ Ἰωδῆνος ἐπλησίασε, καὶ μετὰ σει-
ρὰν ἐδαφιαίων ὑποκλίσεων, μᾶλλον βε-
βαιωμένων, ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πυλιδίον
του. Μὲ κίνημα ἀγανακτήσεως συγκα-
τούμενης, ἐστάθη ὀρθος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
κύκλου τῶν καλογήρων, ἔσυρεν ἐμπρὸς
τὴν κιθάραν του, κρημασμένην διὰ ται-
νίας ἀπὸ τοῦ ὄρου του, καὶ διὰ τῶν νευ-
ρικῶν του δακτύλων ἤρχισε νὰ κρούῃ
τὰς τρεῖς χορδὰς τοῦ ἀρχαίου ὄργανου,
παράγων τὸν μονότονον ἐκείνον ἦχον, ὁ ὁ-

ποῖος προηγεῖτο συνήθως τοῦ ἄσματος τῶν
τροβαδούρων.

— Ἐ, Ἰωδῆνε ! τί γυρεύεις νὰ μας ψά-
λῃς ; ἠρώτησεν ὁ Ἰγουμένος, ἐξαγνισθεὶς
ἀπὸ αὐτὸ τὸ προανάκρουσμα, διότι πᾶν
ἄλλο ἐπερίμενε.

— Αἰδουσιώτατε, ἀπεκρίθη ἀπαθέστα-
τα ὁ Ἰωδῆνος· θὰ τραγουδήσω τὸ μικρὸν
ποίημα ποῦ συνέθεσα αὐτὰς τὰς ἡμέρας
διὰ τοὺς ληστὰς τοῦ Ρουσιγιῶν, ὑπη-
κόους τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, οἱ
ὁποῖοι λεηλατοῦν τὰς χώρας μας, καὶ
ὑπὸ τῶν ὁποίων ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα
οἱ κάτοικοι τῆς Ἑβλῆς, οἱ ἀγαθοὶ ὑπὴ-
κοοὶ τοῦ Αὐθέντου μας. Τὸ συνέθεσα
ἐπίτηδες διὰ νὰ κινήσῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὸ
ἐνδιαφέρον τοῦ κυρίου Γάστωνος, ὁ ὁποῖος
ἀγανακτεῖ διὰ καθὲ ἀδικίαν. Θὰ αἰσθαν-
θῇ, εἶμαι βέβαιος, περισσοτέραν διάθεσιν
νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Ἰσπανῶν αὐ-
τῶν, ἔχων ἄλλως τε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ
πατρός σου, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνῃ
μέρος εἰς ὅλας μας τὰς ἐκστρατείας.

— Πῶς ! ἀνέκραξεν εἰς τὸν γηραιότε-
ρον μοναχῶν· ἀπὸ τώρα θὰ ἐκτίθεται εἰς
κινδύνους μίαν τόσο πολυτίμος ζωὴ ;

— Ὡ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωδῆνος, θὰ ἦτο
ἀνάγκη νὰ διατριπῇ κανεὶς πολλὰς
ἀφωσιωμένες καρδίας, καὶ πρώτην τὴν
ἰδικήν μου, πρὶν κατορθώσῃ νὰ ἐγγίξῃ
τὸν κύριον Γάστωνα ! Ἀλλὰ διὰ νάνα-
δειχθῇ κανεὶς, ὅταν θὰ εἶνε εἴκοσι χρό-
νων, τὸ ἄνθος τῶν γάλλων ἱπποτῶν, πρέπει
νὰ γυμνασθῇ ἀπὸ ἐνωρίς· καὶ μετὰ ἓνα
μῆνα, καθὼς ἤξεύρετε, ὁ κύριός μου συμ-
πληροῖναι τὰ δεκατρία.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΒΡΕΦΟΣ

Προτοῦ καλὰ-καλὰ νὰ νοιώσῃ
Τὸν κόσμον· πρὶν τὴν ἀνοιξὶ χαρῇ.
Πρὶν ἄτῃ μαμμὰ φιλάκι ἓνα δώσῃ,
Μαράθηκε σὰν ἄνθος 'στὸ κλαρί !
Φτωχὸ παιδάκι ! τῆς ζωῆς τὰ πάθη
Δὲν γνῶρισε· ἡ ἔξνοια τοῦ ζωῇ
Σὰν λουλούδιον ἐπέρασε, κ' ἐκάθη
Ὅπως τοῦ ρόδου χάνεται ἡ πνοή.

Σὰν ὄνειρο ἐπέρασε ἡ ζωὴ σου,
Καὶ τώρα 'στὸ μικρὸ σου μνηματάκι
Κοιμήσου, λατρευτό μου μωρουδάκι !

Στὸ μνημὰ σου λουλούδια παραδεῖσου
Θεὲ νὰ βλαστήσουν· κ' ἡ ἀγνή ψυχὴ σου
Ἐνα μικρὸ θὰ γίνῃ ἀγγελάκι !

ΑΝΤΩΝ. ΟΣ Κ. Κ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαρία (ἀδελφὴ μεγαλῆτερα) : — Ἀχ, Ἐλένη
μου ! μάθαινε τὸ δόντι μου. Ἐτσι μούρχειται
νὰ το βγάλω νὰ ἐλευθερωθῶ !

Ἐλένη (ἀδελφὴ μικροτέρα, εἰς τὴν ὁποίαν
οἱ γονεῖς δίδουν πάντοτε τὰ παλαιὰ φορέματα
καὶ ὅ, τι ἄλλο μετεχειρίσθῃ ἡ Μαρία) : — Ὡ, μὴ,
Μαρία μου ! μὴ το βγάλῃς, γιατί ἡ μῆ-τέρα θὰ
μοῦ το βάλῃ ἔμμεσα . . .

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀγνὸν Πνεύματος.

Ἡ μικρὰ Πόλλη κυττάζει καλὰ-καλὰ τὸν
παππὸν τῆς διὰ πολλὴν ὥραν, καὶ ὁ παππὸς ἀνυ-
πομονεῖ :

— Ἐ, Πόλλη ! τῆς φωνάζει· πῶς σοῦ φαίνεται
τὸ πρόσωπόν μου ;

— Ὡ, παππὸν, ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ Πόλλη, εἶνε
πᾶρα πολὺ εὐμορφον, ἀλλὰ . . . γιατί δὲν το
σιδερόντε ;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Κελαϊδίστρας.

Κόδρος : — Φίλε μου, χθὲς εἶχα τὰ γενέθλια
μου.

Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκῶνης : — Καὶ ἐγὼ
ἐπίσης.

Κόδρος : — Ἄ, τότε λοιπὸν εἴμεθα συμνη-
λικοί !

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Φαίδου Ἀπόλλωνος.

Ὁ μικρὸς Τότης πρὸς τὴν μητέρα του.
— Μαμά γιὰ νὰ μὴ χάνω τὸ κλειδάκι τῆς
κασσελίστας μου, λές νὰ τὸ κλειδῶνω μέσα ;
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Παρθεσίον Πιερὸν.

Ἀγγέλλονται :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Π α ῖ δ ω ρ ο ς)

Διηγήματα

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τόμος κομψότατος ἐκ 12 τυπογραφικῶν
φύλλων, μὲ εἰκονογραφημένον τρίχρωμον ἐ-
ξώφυλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 3

Διὰ τοὺς ἐγγεγραμμένους καὶ προπληρώ-
νται μέχρι τοῦ εἰκοσίου Αὐγούστου 1801 τὸ
βραδύτερον.

Σημειώσεις. Οἱ ἐγγεγραμμένοι διὰ τὴν
Δευτέραν Σεπτέμβριον, ἂν δὲν ἦσαν συνδρομη-
ταὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ἐκδόσεως Πρώτης, δύ-
νανται, ἂν θέλουν, νὰ ποκτῇσουν καὶ ταύτην,
συναποστέλλοντες ἕτερα φρ. 3 (τὸ δλον 6).

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ἈΠΟ σήμερον ἀρχίζει μὲ τὸ καλὸν ἡ Δευ-
τέρα ἐξαμηνία τοῦ 1901. Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ
«Θαυμασίου Ὀρενίκου» τελειώνει, καὶ ἀπὸ τοῦ
προσσεχὸς φύλλου ἀρχίζει τὸ Δεύτερον. Τὰς «Ἀ-
νεψίδας τοῦ Κου Βώρκε» διαδέχεται ὁ «Ἀνεψιὸς
τοῦ Βασιλέως», τὸν δὲ «Φασουλᾶκην-Ροβινσῶνα»
ἀπὸ τὸ προσεχὲς ὁ «Λαχανόκηκς καὶ ἡ Μαρου-
λίνα». Αὐτὰ θὰ διαρκέσουν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.
Διὰ τὸν «Θαυμάσιον Ὀρενίκον» δὲν εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ σας εἴπω τίποτε. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν
μάλιστα καὶ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, μετὰ τὴν
ἀποκάλυψιν τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος εἶνε Παυλίνα,
μετὰ τὴν ἀπόφασίν του νάναξητῇ τὸν πατέρα

του μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενίκου, — εἴμπο-
ρεῖτε νὰ φαντασθῇτε τί θὰ εἶνε τὸ δεύτερον μέ-
ρος τοῦ Θαυμασίου αὐτοῦ μυθιστορημάτος, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ σας μαγεύῃ, θὰ σας κρατῇ εἰς πυρετῶ
δες ἐνδιαφέρον ἐπὶ ἐξ ἀκόμῃ μῆνας.

Ὁ «Ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως» πάλιν, τὸ χαρι-
τωμένον καὶ περιεργότατον αὐτὸ μυθιστόρημα,
ἔχει ὡς ἦρωα ἐν παιδίων ἀληθῶς ἡρωϊκόν, τὸν
Γάστωνα Δεπουῶ, τὸ ὁποῖον θὰ παρακολουθῇ-
σωμεν μέχρι τοῦ ἐνδόξου του θανάτου ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης. Εἰς πολλὰ μέρη τὸ ἔργον αὐτὸ
θὰ σας συγκινήσῃ, εἰς ἄλλα θὰ σας κάμῃ
νὰ ξεκαρδισθῇτε ἀπὸ τὰ γέλια· τέλος θὰ ὁμολο-
γήσετε ὅτι δὲν ἤμπορούσε νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἐκ-
λογή.

Ὅσον διὰ τὸν «Λαχανόκηκ» καὶ τὴν Μαρου-
λίαν αὐτὸ πλέον θὰ ἐρερελλάνῃ τὰ παιδάκια, ἀ-
κόμῃ δὲ καὶ τοὺς μεγάλους, οἱ ὁποῖοι θὰ το δια-
βάξουν χάριν τῶν μικρῶν . . .

Ὁ κ. Φαίδων θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς «Ἀθηνα-
ϊκὰς Ἐπιστολάς»· ὁ Ἀναστάσιος θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ
τὸ Παρίσι καὶ θὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς·
οἱ λοιποὶ συνεργάται μου σὺς ἐτοιμάζουν πλῆθος
ἀράων διηγημάτων, καὶ — τὸ καλλίτερον, βλέπετε
τὸ ἄφρα διὰ τὸ τέλος, — σὺς ἀναγγέλλω ὅτι ἀ-
πέκτισα νέον συνεργάτην, τὸν κ. Δ. Ταχόπου-
λον, ἀρχισυντάκτην τῆς «Ἐστίας» καὶ ἐκ τῶν
γινωστωτέρων λογιῶν, ὁ ὁποῖος θὰ σας τέρψῃ τα-
κτικὰ καὶ θὰ σας διδάσκῃ μὲ τὴν «Ζωὴν τοῦ
Μικροκόσμου».

Πῶς σας φαίνεται λοιπὸν ἡ β' Ἐξαμηνία ; . . .
Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε παράπονον. Προσπα-
θήσατε νὰ μὴ ἔχω οὕτε ἐγὼ ἀπὸ σᾶς, — ὅπως δὲν
εἶχα ἔως τώρα.

Δηλώσεις. Εἰς τὰς «Βραχείας Ἐπιστολάς»
δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωκλείετε οὕτε χαρτονομί-
ματα, οὕτε τεμάχια χάρτου, οὕτε γραμματόση-
μα, οὕτε τίποτε· διότι τὸ Ταχυδρομεῖον, ὅσκις
τὰ ἀνακαλύπτῃ, δὲν παραδίδει ἀλλὰ καίει τὰς
περιεχούσας τοιαῦτα Βραχείας ἐπιστολάς. Ἰσως
δι' οὗτόν τὸν λόγον δὲν ἔλαβα τώρα τελευτάτως
τὴν δραμὴν ἣ τὸ διδραχμόν πλείστον φίλων μου
ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι ματαίως περιέμε-
ναν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας των καὶ ἠναγ-
κάσθησαν διὰ δευτέρας ἐπιστολὰς των νὰ μ' ἐρω-
τήσουν τὸ αἶτιον τῆς σιωπῆς μου. Τὸ αἶτιον λοι-
πὸν εἶνε ὅτι ἡ ἐπιστολή των μὲ τὸ ἀντίτιμον δὲν
ἐλήφθη, καὶ ἴσως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον.

Μὰ σοβαρὰ ἐρωτᾷς, Πέτρα Σκανδάλου ; Δὲν
το πιστεύω ! . . . Ἐννοεῖται, μὰ ἐννοεῖται ἐννοεῖ-
ται ! Διὰ νὰ λάβῃς καὶ τὴν Δευτέραν Σεπτέμβριον
«Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, πρέπει νὰ στεί-
λῃς ἄλλας 3 δραχμὰς. Μὲ τὰς 3 δραχμὰς ποῦ ἔ-
στειλεις τότε εἶχες ἐγγράφῳ μόνον διὰ τὴν Πρώτην
Σειράν, τὴν ὁποίαν ἔλαβες.

Κελαϊδίστρα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυ-
μον. Μὲ ἐλύπησεν ἡ φράσις σου ὅτι «κάμνει
ἀρκετὸν καιρὸν νὰ μου γράψῃς· ἐπειδὴ πᾶν συγ-
καταλέγεις μετὰ τῶν καλλιτέρων μου φιληνά-
δων. » Ἄν ἐννοῇς ὅτι ἐγὼ δὲν σε συγκαταλέγω,
ἔχεις πολὺ ἄδικο· ἂν σὺ δὲν συγκαταλέγῃς τὸν
ἐαυτόν σου, ἂν αἰσθάνῃσαι δηλαδὴ ὅτι δὲν με ἀ-
γαπᾷς τόσο, δὲν ἤξεύρω . . . ἀλλὰ δὲν το πι-
στεύω. Ἡ ἐπιστολή σου πᾶν ἄλλο μαρτυρεῖ.

Σήμερον ἡ Ἀῖρα τῆς Κερκύρας συνιστᾷ εἰς
τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν εὐπρόσων φίλων μου μίαν
πρωτὴν ἀλλ' ἐπιμελεστάτην μαθητρίαν τοῦ β'
Δημοτικῶ Σχολείου τῆς Κερκύρας. Ἄν τὴν ἐγ-
γράψῃ κανεὶς, δὲ διδῇ τὸ φύλλον τῆς καὶ εἰς ἄλ-
λας πτυχὰς μαθητρίας καὶ οὕτω θὰ εὐεργετηθοῦν
πολλὰ μαζὰ κοριτσάκια.

Λείψαν Κένταυρος, τὸ νέον ψευδώνυμον ἀπα-
ράδεκτον καὶ νὰ ἐκλέγῃς κανὲν ἄλλο. Τόμος ἔ-
στειλα. Χαίρω πολὺ διὰ τὸν Ὀρενίκον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχο-
μαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ
εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φι-
λους : Γλυκὴ Παρελθὼν (χωρὶς ἀρχικά)· Πορ-

τοκάλι τῆς Σπάρτης (Η. Π.)· Μικρὸ Καρανι-
νάκι (Κ. Π.) καὶ Παλαιὸν Ταμπουρίον (Α. Γ.).
αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα, διότι μοῦ ἐφάνη πολὺ νό-
στιμον· τὴν ἐρώτησίν σου δὲν ἐνέθησα· τί θέλεις
νὰ πῇς ;)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : ὁ Φαίδος Ἀ-
πολλων πληροφορεῖ τοὺς Ἀδελφοὺς Δεκαβάλλ-
α δι' ἰσχυρὰ του εἶνε Γ.Κ.Σ. καὶ δι' ἀπαμέ-
νει ἐν Κωνσταντινουπόλει· — ὁ Ρωμαῖος Κικέ-
ριαν προτείνει εἰς τὴν Πικραμένην Καρδούλιν
νὰ γνωσθοῦν δι' ἀνταλλαγῆς τῶν ὀνομάτων των·
— ἡ Εὐθυμία Κόρη μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ.
Μυστικῶν εἴμπορεῖ νὰ φανερώσῃ τὰρικά τῆς
εἰς τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν· — τὸ Ἀργυροῦ-
λουδον Ἀνδρὸν ἀσπάζεται πάντας τοὺς ἐν Ἀ-
μερικῇ συνδρομητὰς· — ἡ Ὑπερήφανος Ἑλλη-
νὶς ἀσπάζεται τὴν Ἀῖραν τῆς Κερκύρας καὶ τὴν
ἐρωτᾷ τί κάνει· — ἡ Κόκκινη Ἐξοχὴ πληρο-
φορεῖ τὸν Στέφανον Δάφνης ὅτι δὲν ἐπέραςε
καὶ τόσον καλὰ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἔνεκα τοῦ
φοβεροῦ καύσωνος· — ἡ Μαρ Θεοφίλουδου
φιλεῖ τὴν Π. Ἀθανασιάδου καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν
ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς· — ὁ Ἀπόστολος τοῦ Νέ-
στορος πληροφορεῖ τὸν Περονόπορον Αἰγίου
ὅτι τὰρικά του εἶνε Γ.Κ. καὶ δι' ἀπαμένει
ἐν Πύλῳ, τῷ ζητεῖ δὲ ἀνταλλαγήν Μ. Μυστικῶν,
διὰ νὰ μὴ τὸν ὀνόμα· — ἡ Διαφυσθεῖσα
Ἐλπίς εὐχαριστεῖ τὴν Διοτρεποροῦσαν διὰ
τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν εὐχεται μὲ ὑγίαν ὁ
κόσμος καὶ νὰ τῇ ζήσῃ ἡ νέα ἐξαδέλφη· — ἡ
Ἀῖρα τῆς Κερκύρας ἀσπάζεται τὴν Λιονοσκε-
πὴν Αἰγύριον καὶ τὴν ἐρωτᾷ μὰ ἔως πότε πιά τὰ
χρόνια ; — ἡ Ἀγεμολογία ζητεῖ ἀλληλογραφίαν
μὲ τὴν Ταραγαλίαν Κόρην· — ἡ Δευκωσία τῆς
Κύπρου, ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ

σιλέα της Νυκτός, Νεάνιδα της Θαλάσσης και Θαλάσσιον Κῆμα — ὁ Ἀγγέλως της Εὐτυχίας μετ' ὃν Ἀγγέλων της Ἀγάπης, Ἀγγὸ Μενεξεδάκι, Μενεξεδένιον Μπουκετάκι, Πικραμένην Καρδούλαν καὶ Ἡγεμονίδα της Σύρου (εἰ δυνατόν μετ' ὃν ὀνόματά των) — ἡ Ἀγροτική Ζωὴ μετ' ὃν Πηγὴν Χαράς, Θαλασσιὸν Αὐτοῦδι, Ὁδηγόν, Ἀνεμόνην, Ἀρθρομένην Λεμονιάδ καὶ Ἀηδόνα της Ἐρήμου — τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος μετ' ὃν Ροδοφωτισμένην Δύσιν, Αἰχμάλωτον Χελιδόνα, Θαλασσοπούλαν, Φτερωτὴν Βαρκούλαν καὶ Ναυτοπούλαν της Ἀνδρου (μετ' ὃν ὀνόματά των, εἰ δυνατόν) — ἡ Εὐθυμία Κόρη μετ' ὃν Μελαγχρομένην της Ἀνδρου, Χαλιμῶν καὶ Καταρομάλλων (εἰ δυνατόν μετ' ὃν ὀνόματά των) — ἡ Σημαία της Ἀγίας Λαύρας μετ' ὃν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Μενεξεδένιαν, Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν, Μέλλουσαν Καλόγρησαν καὶ Ἀγάθην τὴν Καλόγρησαν — ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν μετ' ὃν Λεοπάδαλιν, Ὁραίαν Ἑλλάδα, Ἀφροσπεριωμένην Θάλασσαν, Ἀνοιξιότικην Βραδύαν καὶ Μαρταρίν της Χίου — ὁ Ἑλπιδοφόρος μετ' ὃν Ἀγοροπολιώτατον, Ἀγγὸ Μενεξεδάκι, Καταρομάλλων, Εὐέλπιδας καὶ Διαφωτισμένην Ἑλλάδα — ὁ Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ μετ' ὃν Νουσταλγούσαν Ἑλληνίδα καὶ Κάλυκα Ρόδου (μετ' ὃν ὀνόματά των) — τὸ Ἀλμυρὸν Κῆμα μετ' ὃν Γλυκὺ Ὀνειρόν, Ζοφερόν Νέφος καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα — ἡ Ἀρθοῦσα Νέσος μετ' ὃν Γλυκίφωγον Σελήνην, Ψεύτικον Τριαντάφυλλον, Ναυτοπούλαν της Ἀνδρου, Ἀλόν τὸν Κηρύσσον καὶ Εὐέλπιδας — τὸ Ἀσπρο Κάρβουνο μετ' ὃν Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Ταγγαρέλαν, Ἑλλάδα τῶν Δυστυχῶν καὶ Ἀσπροποταμίτην (δὲ νάνταλίζον καὶ τὰ ὀνόματά των) — τὸ Κρητικὸ Κάστανο μετ' ὃν Μικρὸν Μυρθιανόν, Ἀρθος Ἀρθῶν, Μικρὸν Ἀμαθόν, Νουσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Πηγὴν Χαράς — ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν μετ' ὃν Ἀγγέλων της Ἀγάπης, Μέλλοντα Δόκιμον καὶ Προκυμαίαν της Σμύρνης (εἰ δυνατόν, μετ' ὃν ὀνόματά των) — ἡ Ἀνεμοζάλη μετ' ὃν Ἀρταριάν, Σιακὸν Ὁρίζοντα, Πατριδὸν Βαρκαίον, Βασίλειά τοῦ Κατέρρου καὶ Ἀντιγόνην — ὁ Πανταχού Παρὼν μετ' ὃν Ἀνεμοζάλην, Στέφανον Δάφνης καὶ Μαργαριτοφόρον.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Κυματίζουσαν Θάλασσαν [Ε] καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου ἦτο τόσον ὠραία, ὥστε . . . δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῶν εὐχῶν της Γιαγιάς, ἡ Πίσσα μου χαιρετᾷ τὸ πολυώνυμον γατάκι σου! Ἑλλάδα τὴν Δυστυχῶν (πρὸς ὅλγον νὰ μὴν ἰδῶ τὴν ἐπιστολήν σου, τὴν ὅποιαν εἶχες μέσα εἰς ἓν τετράδιον Μ. Μυστικῶν, εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ δὲν σου ἀπαντῶ μόνον τὰς προτάσεις της θὰ δημοσιεύσω) Νευρόσπαστον (σὲ συγχάρω διὰ τὰς ἐξετάσεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ διπλὸν ξεσπάθωμα) Κόρη τῶν Ἀλπεων (ἔστελα πολὺ μ' εὐχαρίστησεν αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἡ γραμμένη ἀπὸ τὸ βάθος τῆς νύκτος σου) καὶ φαντάζομαι τί θὰ ἦτο ἂν δὲν ἐνύσταξες) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (ὠραῖα καὶ τὰ τρία, καὶ κάποιον θὰ δημοσιεύσω βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ μου στέλλης τὰς μεταφράσεις πού λέγεις, καὶ ἂν πράγματι εὐρὺ τίποτε κατὰλληλον, θὰ τὸ δημοσιεύσω) Φοῖβον Ἀπόλλωνα, Ρωμαῖον Κικέρωνα (δὴ δυσάρεστα: ἡ ἐπιστολή σου πολὺ σύντομος, ἡ πληροφορία σου πολὺ ἐκτενής: ὡς βλέπεις, τὴν ἐνυπόμεινα) Εὐθυμὸν Κόρη (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται: πῶς σοὺ ἐφάνη λοιπὸν τὸ τέλος;) Ἀγριοπούλουδον Ἀνδρῶν, Ἰωάννην Ν. Παρμακιδίον (ἔχει καλῶς) Ἐπερφόνην Ἑλληνίδα (ὁ Ἀναλίας θὰ χαρῇ πολὺ: ἂν μάθῃ ὅτι σοὺ ἤρσαν τὸσον αἱ περιγραφαὶ σου) Κόκκινην Ἐξοχήν (δὲν ἔλαβα τίποτε: μήπως εἶχες ἐσθλαίσει καὶ σὺ τὴν δραχμὴν σου ἐντὸς Βραχείας Ἐπιστολῆς;) Σπαρτιάτιδα Χελιδνίδα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς

ἐκφράσεις της ἀγάπης καὶ ἐλπίζω τώρα πού ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις: νὰ μου γράψης συχνότερα: αἱ πληροφορίες σου, σχετικαὶ μετ' ὃν καθυστερήσεις Μ. Μυστικῶν, δὲν δημοσιεύονται, διότι ποτὲ δὲν δημοσιεύονται τοιαῦτα: αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Θησαυρὸν τῶν Κυθρίων (ἐλήφθησαν) Σημαίαν της Ἀγίας Λαύρας (ἐστάλησαν ὅλα) Ἀπογορὸν τοῦ Νέστορος, Παριστρίαν (ὅχι μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς βραδευθέντας ἦσαν συνδρομηταὶ μου) Λοξίαν (τί συμβαίνει; μ' ἔβαλες εἰς περιέργειαν) Διαφωτισμένην Ἑλλάδα (διατί; ἐγὼ δὲν εὗρισκα καμμίαν ἑλληνίδα εἰς τὴν διατυπώσιν τοῦ Στοιχειογράφου μόνον πού ἦτο ὀλίγον δύσκολος: ἀλλὰ ὁ φ. τὸ καλλίτερον δὲν πρέπει νὰ δημοσιεύωνται ὅλα καὶ εὐκόλα) Δαρνοσπερὶ Νάυαρχον (σπάζομαι καὶ τὴν ἀδελφὴν σου, π. ὅ. τῆς ἡρσάν: ὅσον αἱ «Ἀνεψία» νὰ ἰδοῦμεν τώρα πῶς θὰ τῆς φανῇ ὁ «Ἀνεψιός») Ἀεροναυτοπούλαν (εἰς τὸ προσεχές) Μιχαήλ Β. Καζαζην (ἔλαβα) Ἀγγὸν Περσεύδα [Ε] διὰ τὴν περιγραφήν της ἐκδρομῆς: ἄλλοτε ὅμως νὰ μὴ γράψης: τὸ Παιδικὸν Πινεῦμα μαζί μετ' ὃν ἐπιτολήν, ἀλλ' εἰς χωρίον ὅν χαρτὶ Ἀσκήσεις δὲ νὰ μὴ στέλλης, παρὰ μόνον ὅταν προκηρυχθῇ διαγωνισμός) Ἀνθοδέσμη Μαργαριτῶν (ἔδω δὲν ἤρξαν ἀκόμη ἡ πολὺ μεγάλες ζέστες: ἀλλὰ οὐτε τότε θὰ φύγω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας: ὅπως λέγεις «εἴμαι ὑποχρεωμένη πρὸς χρίν σας νὰ κάθωμαι μέσα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ νὰ διεξίγω τόσον ἀλλήλο γραφίαν, ἔν' ὃ οἱ φίλοι μου διακτεδίζουσιν ἕκαστος διαφοροτρόπως») Μινώταυρον (φίλησέ μου τὰ δελφάκια: ἐφύλαξα τὰς ταινίας, καὶ ὅταν θὰ ἐπιστρέψης δὲν θὰ πληρώτῃς ἄλλα 50 λεπτά, ἐκτός μόνον ἂν ἀλλάξετε σπίνι) Ἀνεμοζάλην (τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνον τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀπεκρίθη, ὥστε περὶ τῆς σημείωσιν) Ἀττασόν (αἱ προτάσεις, εἰς τὸ προσεχές) Ἐξόριστον Ναπολέοντα (αφ' οὗ δέχου, σὺ πρῶτος πρέπει νὰ στείλῃς τετράδιον πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ πού μου γράφεις διὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Πικερμίου, εὐγε!) Παρδαλὸν Γάτον (δραχμὴ δι' ἄλλα γὰρ ψευδωνύμου δὲν ἐλήφθη) Μαγευμένον Δάσος (ἐπιστολή μετ' ὃν δραχμὴν δὲν ἐλήφθη) Δευκωσίαν της Κύπρου, Ἀσπροποταμίτην (μετ' ὃν ἐγγύς ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὰ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου Παστέρ) Χρυσὸν Ψάρι (θὰ εἰδοποιηθῶν ὑπ' ἐμοῦ ὅλοι οἱ καθυστεροῦντες, ἡσυχάσει: ἂ, ἔτσι διὰ τὰς φωτογραφίας: τώρα ἐνόησα) Παραδείσιον Πτηνὸν (διόλου δὲν θὰ με ἐσχολῶσιν ἡ περιγραφή, καὶ καλλίτερα νὰ τὴν ἔκαμνες γράψης μου τώρα πῶς περῶς;) Πλευριτωμένον Γάτον κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Αὐγούστου.

Ο χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὴν νὰ γράψω ἰσὺς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, παρὶς αἱ ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἑκάστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τεμάτιον φ. 1

281. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον βέβαια προφέρει
Ἀν κάμνης τώρα τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ ὡς ζῶν χρησίμον τὸ ξέρεϊς,
Ἀπ' τὰ μεγάλα, τὸ σύνολον μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰγίου.

282. Τονόγράφος.

Ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ ζῶα, ἀλλὰ ἀξυτονισθὲν,
Παρευθὺς ἐστρογγυλεύθη, εἰς τὴν ἁμαξάν τεθέν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ηλίου Κ. Παπαδῆμα

283. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπίρρημα δισύλλαδον, ἐπίρρημα θὰ μείνῃ,
Ἀν εἰς τὴν τάξιν ἀλλαγὴ τῶν συλλαβῶν τοῦ γίνῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κανκασίου

284. Λεξιόηθρῖα.

Ποῖον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἔχει
πέντε ο;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδους Θρησίου

285. Λένιγμα.

Τὸν ὄνομά μου ἂν ποῖς,
Ἐνὸς ἄνθρωπου δύο πτώσεις
Τεχνικὰ ἂν συνενώσης
Διὰ συμφώνου, θὰ εὕρης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Συντροφίδου Αἰγίου

286. Κλιμακωτὸν.

Νάυτικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι
διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα-
γινώσκωνται: καθέτως ἀριστερὰ
Κένταυρος, δεξιὰ ἀρχαῖος στρα-
τηγός, εἰς τὴν κάτω βαθμίδα ὅρος
τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν μεσαίαν ἐ-
πίρρημα τόπου καὶ εἰς τὴν ἄνω
πόλιν τῆς Γραφῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Συμφωνιστοῦ

287. Πρόδλημα.

Νὰ διαιρεθῇ ὁ ἀριθμὸς 96 εἰς τέσσαρα ἄνισα
μέρη οὕτως ὥστε, ἂν εἰς τὸ πρῶτον προσέσω-
μεν 3, ἂν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀφαιρέσωμεν 3, ἂν
τὸ τρίτον πολυπλασιάσωμεν ἐπὶ 3 καὶ ἂν τὸ τέ-
ταρτον διαίρῃσωμεν διὰ 3, νὰ εὕρεθῇ τὸ αὐτὸ ἐ-
ξαγόμενον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυμίνης τῆς Πύλου

288. Ἐπανόρθωσις φράσεως.

Ἡ ἐν εἰσοδὸς οὐδὲν εἶνε ἐπιλήψιμον διότι κατ' ἀρχὴν ἡ Τουρκία ἐλευθερά, τῆς Διαπλάσεως δημοσιεύει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρο Ποντικίου.

289. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ μεσοστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστη: τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰ
μεταξὺ γράμματα τῶν ὁποίων νάποτελοῦν πτηνόν:
γέρω, ἔρημος, στοργή, τρόπος, σθένος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωφροῦ Νίφους.

290. Φωνηεντόλιπον

π ν μ ν ς - μ - π ν τ - π σ τ

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰσοῦς

291. Γρίφος:

κι
κι
Ὡς τῆς $\frac{\gamma\delta}{\alpha}$ εὐρὺς κι ἔργον κι νάπινα ὡς λόγος.
κι
κι
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριπολίμου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

211. Διομήδης (δύο μὲν (τες) δι:). — 212. Σίμων-σίμων. — 213. Ὡμος-ὥμος — 214. Ἄλγος λαγός.

215. ΣΑΧΑΡΑ 216. 40 (20+4+22=46)
ΔΑΔΝΑ 217. Φύσιν πονηρὰν μετα-
ΧΑΡΑ βαλεῖ οὐ ράδιον. — 218. Ὁ
ΔΝΑ γάτος. — 219. ΔΙΓΙΕΥΣ
ΡΑ (Διμήνη, σίφων, παΓωνίον,
Δ Ταπεινός, Αἰσχῆλος, μελισ-
Σα.) — 220. Θεωρία ἐπισκόπων καὶ καρδία μυλω-
ν. — 221. Αἱ περιποιήσεις περὶται μεταξὺ φίλων.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐκείνουτος ἄρα 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐ-
τοῦ 10 πληθύνονται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς
δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἰνε πολὺ εἰς ἀνέγνω-
σα καὶ νὰ φθάσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημε-
ρίας τῆς Δευτέρας τοῦ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ
ἐπομένου Σαββάτου, ἄλλως μὴν δὲν τὸ μετεβόλται.

Ἰδὼ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια
ἀντὶ παλαιῶν γραμματοσήμων παντὸς κράτους,
ἀποστελλομένων ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου: Leo-
nidas Adamopoulos, Hôtel de Londres, Con-
stantinople. (Α-40)

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα τα-
χυδρομικὰ δελτάρια μετ' ὅσους ἤθελον μοι ἀπο-
στείλῃ τοιαῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Mr Emm.
G. Lyddis, à Minet-el-Gamh (Egypte)

(Α-41)